

Hồi 36

Quái nhân trong động

Thanh Linh đạo cô và Phương Đạt mới đi được mấy dặm chợt nghe vút một mũi tên bay từ trong rừng ra cắm ngay trước mặt sư thái.

Thanh Linh đạo cô ngừng lại cao giọng hỏi:

- Bần ni là người xuất gia trong người không có vật gì, không biết vị thí chủ làm thế là có ý gì?

Lời vừa dứt từ trong rừng vút ra hai hán tử, một tên mặt đỏ mày thô, một tên mặt đen râu rậm.

Tên mặt đỏ cười hắc hắc nói:

- Cho dù không có vật gì nhưng đệ tử của người để tóc tu hành, xinh đẹp như thế mà chỉ biết gõ mõ cầu kinh thì phí mất đi tuổi xuân, cứ để cô ta lại cho đại gia cũng được.

Thanh Linh đạo cô lạnh lùng hỏi:

- Thí chủ là anh hùng của xứ nào vậy?

- Là anh hùng thì đi khắp giang hồ cần gì biết xứ nào?

- Chẳng lẽ đến họ tên thì chủ cũng không có?

- Nếu đạo cô chịu gả đệ tử cho đại gia làm thê thiếp, tất nhiên sẽ nói rõ tính danh.

Thanh Linh đạo cô quát:

- Cầm miệng, người còn dám giở giọng càn rỡ thì đừng trách kiếm bần ni vô tình.

Tên mặt đỏ cười hô hô nói:

- Thanh Linh đạo cô sao quá cao ngạo vậy? Người tưởng rằng đại gia sợ Thanh Linh kiếm pháp lắm sao?

Thanh Linh kiếm pháp nổi danh giang hồ những kẻ vô tri thì không nói nhưng đối phương đã biết mà còn ngạo thị như thế, đủ thấy hai tên này chẳng phải hạng tầm thường.

Phương Đạt nói:

- Cấu tặc ngươi nếu không chịu rút ngay, sẽ cho ngươi cầm đầu xuống đất rút ba ngày không lên nổi.

Tên mặt đen cất một tràng cười khả ố nói:

- Tiểu ni cô xinh đẹp sao mà hung thế? Hãy ngoan ngoãn theo đại gia hưởng lạc thì có hơn không?

Tên này tuy cố giả giọng nhưng vẫn nghe ra tiếng khàn khàn của một lão nhân.

Phương Đạt chợt hiểu ngay cười nói:

- Thì ra chính là hai tên cấu tặc này, hãy ném của Nhàn Vân ta một chưởng.

Dứt lời đã lướt tới phóng chưởng phóng tới hắc diện hán tử.

Tên này liền đưa chưởng lên nghênh tiếp.

Bình một tiếng, tên hán tử bị đánh bật lại bảy tám bước, mặt tái xanh mắt trở nhìn đối phương hỏi:

- Ngươi là ai?

Phương Đạt đáp:

- Ta chẳng vừa nói là gì?

- Không đúng, ngay đến sư phụ ngươi cũng không có được chưởng lực như thế này.

Thực ra Phương Đạt chỉ mới xuất có năm thành công lực, tên hán tử cũng chưa xuất toàn lực nên mới bị thiệt thòi.

Tên hán tử mặt đỏ chợt lao vào quát:

- Ngươi thử đại gia một chưởng.

Phương Đạt lập tức xuất chiêu đối địch.

Lại một tiếng nổ vang, xích diện hán tử bị chấn lui đến chín mươi bước.

Phương Đạt cười nhạt nói:

- Thì ra Long Tụ Thập Tam Tôn dốc lòng đào tạo hai tên phế vật các ngươi cũng chỉ đến mức đó mà thôi.

Bấy giờ thì Thanh Linh đạo cô đã hiểu ra đối phương là ai lạnh giọng nói:

- Các ngươi đừng cậy thế Long Tụ Thập Tam Tôn mà bức hiếp giang hồ, cho dù có dã tâm bá chủ võ lâm thì cũng nên ước đấu cho đàng hoàng, cáo thủ các lộ có thua đi chẳng

nữa cũng tâm phục khẩu phục, có sao dùng thủ đoạn ám sát gây nên huyết án khắp nơi? Không những tàn sát các người còn dùng thủ đoạn đê hèn hơn giả danh những cao thủ võ lâm để làm những chuyện đồi bại?

Hắc diện hán tử cười nhạt nói:

- Đạo cô người không xứng lên giọng giáo huấn đâu, có bản lĩnh thì đấu với đại gia một chưởng.

Phương Đạt biết thân thủ đối phương cao hơn Thanh Linh đạo cô nhiều, sợ bà ta thiệt thòi tranh lời nói:

- Các người còn chưa thắng nổi ta cần gì sư phụ xuất thủ? Vừa rồi cả hai tên còn không chịu nổi một chưởng, bây giờ cả hai cùng xông vào cả đi ta sẽ thu thập một lúc cho đỡ tốn sức.

Dứt lời lao tới, hai tay phát ra hai chưởng phân biệt đánh tới hai tên hán tử.

Hai tên này tin rằng hợp chưởng đối phó ít nhất cũng giữ được bình thủ, cùng đưa bốn chưởng tiếp lấy.

Hia tiếng nổ rền, cả hai cùng bật lui bốn năm bước, sau một lúc mới giữ được trầm ổn.

Xích diện hán tử gào lên:

- Vừa rồi chưởng không phải là Thanh Linh phái, tiện tỳ kia rút cuộc người là ai, nói mau.

Phương Đạt cười hỏi:

- Người biết gì về võ học của Thanh Linh thì cứ kể xem sao.

- Thanh Linh phái chỉ sở trường về kiếm thuật chưởng pháp kém xa các môn phái khác.

Phương Đạt cười nói:

- Kiếm thuật của Thanh Linh phái có thể xem là đệ nhất Trung Nguyên, chưởng lực tuy không bằng một số môn phái khác nhưng đánh chó thì dư, đủ sức lấy mạng các người là được.

Thanh Linh đạo cô cao hứng nói:

- Đồ nhi nói không sai, bây giờ sư phụ cho phép con hạ thủ mạnh thêm một chút không sợ bị phạm sát giới đâu.

Hai tên giặc này vốn đã ở Tùng Vân Sơn Trang cùng với nhiều nhân vật chính phái võ lâm mấy hôm, sao không biết bản lĩnh của sư đồ Thanh Linh đạo cô?

Chúng đâu ngờ sau mấy chiêu giao thủ đã nảy sinh biến cố, chợt thấy ở hai sư đồ này có gì kỳ bí đưa mắt nhìn nhau tìm cách chạy trốn.

Phuong Đạt hừ một tiếng nói:

- Các ngươi định tẩu chú gì? Nếu hôm nay ta không bắt sống được các ngươi thì thật hổ danh là môn hạ của Thanh Linh.

Tên hán tử mặt đỏ nổi giận rít lên:

- Chỉ sợ lúc đó sư đồ các ngươi đã thành chả bằm rồi.

Phuong Đạt cười khanh khách nói:

- Đến giờ mà ngươi vẫn còn cuồng ngạo ư? Đồng bọn của ngươi đã bỏ mạng dưới tay Lâm thiếu hiệp và Phuong gia huynh muội không ít, số còn lại bị Ngô Thiên Tam Lão và các vị tiền bối võ lâm thanh trừng. Hai tiểu tặc các ngươi mới đứng là du hồn dưới chuông.

Nhị tặc đưa mắt nhìn nhau rồi thét to một tiếng lao vào phát ra ba chưởng nhằm hai bên tả hữu Phuong Đạt tấn công.

Chưởng lực làm đường bị cày tung, khói bụi bốc lên tối tăm mặt mũi.

Nhưng tên mặt đỏ chỉ phát ra một chưởng với bốn năm thành công lực, bất thần lao sang Thanh Linh đạo cô.

Thanh Linh đạo cô thấy tên mặt đỏ đánh tới mình lập tức phát liền mười mấy chưởng nghênh địch.

Công lực của vị sư thái này không bằng đối phương, đang ra sức phát chưởng đối phó thì bất thần bị hấn lao tới chộp vào vai.

Thanh Linh đạo cô luống cuống chống trả bỗng cảm thấy cánh tay phải tê đi uyển mạch đã bị tên tặc gõ trúng.

Cùng lúc đó trong khói bụi chợt vang lên một tiếng la kinh hãi.

Nguyên là Phuong Đạt cứ tưởng cả hai tên cùng tấn công mình nhưng sau khi đánh trả lại không thấy tên mặt đỏ đâu, mới biết hấn chỉ phát hư chiêu để lừa mình với mục đích chủ yếu là tấn công Thanh Linh đạo cô, lập tức xuất tuyệt chiêu đánh tên hắc diện hán tử bật lùi rồi lao tới chộp ngay được uyển mạch của hấn.

Nhưng khi khống chế tên này xong thì khói bụi tan bớt quay lại thấy Thanh Linh đạo cô cũng đã rơi vào tay đối phương nàng bỗng biến sắc.

Xích diện hán tử quát lên:

- Nha đầu buông ra.

Phương Đạt quát lại:

- Ngươi buông trước đi.

- Không được ngươi võ công cao hơn, phải thả người trước.

- Các ngươi là quân gian tặc phản trắc không tin được nên phải thả trước mới đi.

Tên hán tử đe dọa:

- Nếu ngươi không chịu thả ta sẽ điểm vào tử huyệt giết đạo cô ngay.

- Lúc đó chẳng những hai ngươi sẽ bị băm nát như bùn mà nội trong mười ngày Long Tự Thập Tam Tôn sẽ không một tên sống sót.

Xích diện hán tử biến sắc nói:

- Nha đầu khẩu khí thật không nhỏ, ngươi đích thị là nhi nữ của Phương lão quái đúng không?

Phương Đạt quát lên:

- Câm miệng, mau thả người.

Tên hán tử thở dài nói:

- Thôi được. Bây giờ ta và ngươi để yên người bị bắt tại chỗ sau đó đổi vị trí.

- Ta đồng ý.

Cả hai xuất thủ điểm hôn huyệt người bị bắt để nằm xuống, sau đó tiếp nhận người của mình.

Phương Đạt đến giải huyệt cho Thanh Linh đạo cô xong liền bỏ tới đối phương.

Lúc đó tên mặt đỏ chưa kịp giải huyệt đạo cho đồng bọn cứ cấp hấn lên mà lao chạy vào rừng.

Phương Đạt đuổi theo không kịp giẫm chân tức tối nói:

- Thật là phí công.

Thanh Linh đạo cô thở dài nói:

- Chỉ vì bản ni mà để chúng thoát, tai hoạ thật vô cùng.

Chợt nghe có người gọi:

- Sư muội.

Đồng thời một nhân ảnh lướt tới gần.

Người đó chính là Lâm Đoàn Nghĩa.

Phương Đạt vẫn chưa hết tức hậm hực nói:

- Làm sao sư huynh bây giờ mới tới, ca ca và Nhàn thư đâu?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Nhân thư thư không theo kịp, sư huynh phải theo bảo hộ, nghe tiếng đánh nhau giục ta chạy trước.

Phương Đạt thở dài:

- Chậm chân mấy bước mà để chúng chạy thoát...

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Sư muội vừa động thủ với ai thế?

- Chính là hai tên giặc mà Thông ca nói đó.

Lúc đó Phương Thông cũng vừa đến tỏ ra không hài lòng:

- Ta đã cảnh cáo là nhất định chúng sẽ chặn đường mà, sao muội không bắt lấy chúng?

Phương Đạt uất ức nhìn đại ca nhưng vì có mặt Thanh Linh đạo cô nên không dám nói.

Vị sư thái thở dài nói:

- Đó là do lỗi của bản ni.

Nhàn Vân đã phần nào đoán ra sự việc liền nói:

- Chỉ vì tôi khinh công quá kém, nếu không thì hai thiếu hiệp đã tới kịp bắt được chúng rồi, nghe nói Long Tự Thập Tam Tôn có một bảo vật nghe được âm thanh ngoài mấy dặm, chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Đi thôi.

Chợt từ trong rừng vang lên giọng nói lạnh lùng:

- Các người muốn đi đâu thế?

Phương Đạt nghe không phải hai tên vừa giao đấu với mình, lập tức lao tới xuất chưởng đánh nát bụi cây nơi nghi có địch nhân ẩn núp.

Chưởng lực phát ra cả phạm vi bảy tám trượng, chợt thấy một nhân ảnh lướt đi.

Phương Đạt lấy một mũi Gia Mộc tiễn phóng vút đi...

Bóng người đang chạy lập tức gục xuống.

Nàng mừng rơn chạy vội tới nhưng chợt sững lại.

Nguyên trên mặt đất chỉ là một bộ y phục.

Phương Thông cũng chạy tới nhíu mày nói:

- Hấn dùng kế 'kim thiên thoát xác'.

Từ xa vang lại giọng âm trầm:

- Không sai.

Phương Đạt định đuổi theo nhưng Phương Thông ngăn lại nói:

- Muộ quay lại bảo vệ Thanh Linh đạo cô để ta bắt hấn cho.

Dứt lời lướt đi.

Phương Đạt rất không hài lòng nhưng không biết làm gì hơn đành quay lại.

Lâm Đoàn Nghĩa đang ở cạnh cạnh chùng thấy Phương Đạt quay lại liền quay vào rừng.

Chàng chạy theo hướng Phương Thông vừa đi nhưng truy tìm hồi lâu vẫn không thấy nghĩ thâm:

- Chẳng lẽ đối phương dùng kế 'điều hổ ly sơn'?

Nghĩ đoạn quay lại nhưng không thấy Thanh Linh đạo cô, Phương Đạt và Nhàn Vân đâu nữa.

Chàng đứng thừ ra tự hỏi:

- Đạt muội võ công không kém làm sao bị bắt dễ dàng như thế được? Mà có bị bắt cũng xảy ra động thủ chứ? Sao không nghe gì cả?

Chợt từ rừng phát ra mấy tiếng cười, Lâm Đoàn Nghĩa quay lại thấy một người bận hắc y mặt trùm kín đứng trên một cành cây, chàng quát lên:

- Quỷ Quốc Thập Hùng, hôm nay người nhất định phải chết.

Người kia mắng trả:

- Nói bậy, ai là Quý Quốc Thập Hùng?

Lâm Đoàn Nghĩa chất vấn:

- Nếu ngươi không là người của Quý Quốc Thập Hùng sao phải bịt mắt?

Người kia cười nhạt đáp:

- Chẳng lẽ trong thiên hạ ai bịt mắt đều là Quý Quốc Thập Hùng cả hay sao?

- Vậy các hạ là ai?

Người kia vặn lại:

- Sao không tự xưng danh trước?

- Tại hạ Lâm Đoàn Nghĩa.

- Là thật hay giả?

- Đương nhiên là thật.

- Vậy ta hỏi ngươi tôn nữ của ta bị ai bắt mang đi?

- Tôn nữ của các hạ là ai?

- Tống Ngọc Thu.

Lâm Đoàn Nghĩa không ngờ đối phương là Tống Công Đạt, trong lòng chợt chấn động.

Lâm Đoàn Nghĩa không phải lo sợ vì Tống Công Đạt, võ nghệ cao cường mà bởi vì người đó là ga gia của Tống Ngọc Thu liền trát tay nói:

- Nguyên là tông tiền bối, xin tha tội vì văn bối không biết đã lỡ mạo phạm...

Tống Công Đạt ngắt lời:

- Ngươi giấu Thu nhi ở đâu?

- Văn bối không biết.

Tống Công Đạt đáp người xuống trước mặt Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Ngươi không chịu nói?

Lâm Đoàn Nghĩa thấy đối phương truy bức vô lý như vậy lạnh lùng nói:

- Văn bối không biết thì làm sao nói được?

- Ngươi dám?

Tống Công Đạt vừa dứt lời liền vung ngũ trảo chộp tới vai Lâm Đoàn Nghĩa.

Chàng lùi lại tránh chiêu bình tĩnh nói:

- Tiền bối sao chưa hỏi rõ chuyện đã vội xuất thủ như thế?

Tống Công Đạt không ngờ thiếu niên dễ dàng tránh được một chiêu của mình như thế, hơi sững người ra một lúc, không xuất thủ nữa mà đánh giọng nói:

- Người còn gì nói nữa?

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Trước khi vãn bối nói ra mọi sự thực xin tiền bối chứng minh là Tống nhạc tổ phụ.

Tống Công Đạt chợt gầm lên một tiếng làm nửa tấm khăn che mặt cuộn lên để lộ bộ râu rồng bạc trắng, thét vang như sấm:

- Tiểu tử ngươi thật to gan, quả nhiên dám quyến rũ tôn nữ của lão phu. Trước tiên ta sẽ giáo huấn ngươi rồi sẽ nói.

Dứt lời xuất thủ đánh ngay.

Chưởng lực của vị Xích Hồ Tôn này quả là quý khốc thần sầu, trong phạm vi mười mấy trượng kinh phong nổi lên cành cây gãy đổ ngổn ngang, lá rụng ào ào như gông như bão.

Lâm Đoàn Nghĩa không tiện hoàn thủ nên cứ bị bức lùi mãi kêu lên:

- Tiền bối bớt giận, vãn bối có mấy lời, uốn nói.

Tống Công Đạt đánh mãi mà không trúng càng giận quát lên:

- Ta đánh chết ngươi rồi nó sau.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Cứ thế này mãi thì lão ta càng đánh càng tức, làm sao chịu nghe mình nói?

Chàng nảy ra một kế, lẩn vào rừng rồi bắt đầu kể chuyện mình bất đắc dĩ cứu Tống Ngọc Thu.

Chờ chàng kể xong lão hừ một tiếng nói:

- Ngươi đừng xảo biện, nếu sự thực đúng như ngươi nói thì vì sao Thu nhi không về nói lại với lão phu, vì sao ngươi không nói cho ta biết nó đang ở đâu?

Lão nhân đáp:

- Thực ra là không phải vấn đề không biết cô ấy ở đâu, nhưng bây giờ Ngọc Thu cùng Minh cô nương và Thái cô nương đang bị Tuyết Phong Tam Lão truy sát nên phải tuyệt đối giữ kín tung tích. Nếu tiền bối chưa chứng minh thân phận vấn đề không dám nói.

- Vì sao người nhất định muốn lão phu chứng minh thân phận?

- Vì người của Long Tự Thập Tam Tôn đã giả mạo rất nhiều cao thủ võ lâm tàn hại khắp giang hồ, đặc biệt chúng tập trung đối phó vấn đề, vì thế không thể không cẩn thận, xin tiền bối lượng thứ.

Tống Công Đạt cười hắc hắc nói:

- Ai dám mạo danh lão phu?

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Người chết chúng còn giả mạo được hưởng gì lão?

Nghĩ vậy nhưng chàng vẫn nhã nhặn đáp:

- Không ai lường trước được hành động của tặc nhân Long Tự Thập Tam Tôn vì thế vấn đề không dám tin...

Tống Công Đạt ngắt lời:

- Bây giờ ta phải làm gì người mới tin?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Nghe Thu muội nói gia gia của cô ấy có một viên ngọc mã não chạm hình hổ là vật bất li thân, nếu tiền bối có thể đưa ra...

- Nếu ta đưa ra thì sao?

- Thì vấn đề sẽ làm lễ tham kiến và nói rõ sự thật chịu mọi sự trừng phạt của lão nhân gia.

Tống Công Đạt quát lên:

- Cầm lấy xem đi.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy một vật bay tới liền bắt lấy xem, quả nhiên là một viên mã não màu đỏ như lửa khắc hình hổ, sinh động như thật.

Chàng chợt nghĩ:

- Tín vật đại diện cho Xích Hồ không phải tầm thường nếu đối phương quả đúng là Tống Công Đạt sao không bắt mình quỳ nhận nó mà khinh xuất ném nó đi như thế? Chỉ e có giả trá?

Nghĩ đoạn ném trả lại.

Tống Công Đạt quát lên:

- Vì sao ngươi không chịu tham bái?

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Tiền bối có mấy viên mã não như vậy?

Tống Công Đạt quát:

- Nói bậy, khắp thiên hạ chỉ có một con Xích Hồ này còn mấy con chứ? Tiểu tử ngươi định bội ước ư?

Lâm Đoàn Nghĩa lạnh lùng nói:

- Như vậy đủ thấy Tống tiền bối đã bị ác ma ngươi hạ độc thủ rồi nếu không...

Lời còn chưa dứt đã thấy Tống Công Đạt xông tới chưởng đánh ra như vũ bão làm phát quang cả khoảng rừng.

Lâm Đoàn Nghĩa tránh sâu vào núi:

- Trước khi chưa xác định rõ thực hư Lâm mỗ không muốn giao thủ.

Tống Công Đạt dừng tay rút lên:

- Ngươi muốn như thế nào mới biết rõ thực hư?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Nếu đúng các hạ là Tống tiền bối Lâm mỗ nhất định tìm đến, và nếu thế thì Lâm mỗ tin rằng các hạ hành động tất nghĩ đến an nguy của lệnh tôn nữ.

Tống Công Đạt hậm hực nói:

- Thôi được hôm nay lão phu bỏ qua cho ngươi kéo mang tiếng là tiểu khí. Sau này gặp lại ngươi hãy giữ mạng mình.

Dứt lời tung mình lao đi.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn theo lòng bán tín bán nghi.

Hồ Tự Thập Tam Tôn thế lực chẳng kém gì Long Tự Thập Tam Tôn, Xích Hồ Tổng Công Đạt đâu dễ dàng để đối phương cướp đi tín vật của mình?

Nếu nói rằng Hồ Tự Thập Tam Tôn bị tiêu diệt thì tất tin tức đã truyền khắp giang hồ rồi tại sao không nghe ai nói đến?

Chàng lại nghĩ tới sư đồ Thanh Linh đạo cô và Phương Đạt biến mất một cách bí ẩn, mà có nhiều khả năng bị địch bắt đi lòng lại càng bối rối.

Nhưng xung quanh là rừng sâu ngút ngàn, vắng lặng không một âm thanh biết tìm họ ở đâu?

Đang bối rối chợt mây đen kéo tới dãy trời, báo hiệu một cơn mưa lớn sắp trút xuống.

Giữa hoang sơn không thôn xóm chẳng miếu chùa biết trú ở đâu?

Vừa chạy vừa tìm chỗ trú thân nhìn sang bên đường chợt thấy một Thạch động dưới chân vách đá.

Có chỗ trú mưa là tốt Lâm Đoàn Nghĩa không cần nghĩ ngợi gì thêm liền chạy sâu vào Thạch động.

Vừa lúc đó thì mưa ập xuống như trút sấm sét vang động núi rừng.

Trong Thạch động vốn đã tối trời vừa đổ cơn mưa thì lại tối hơn. Lâm Đoàn Nghĩa cứ chạy xộc vào suýt nữa vấp phi vật gì vội vàng đứng sựng lại.

Chàng định thần cúi nhìn xuống thấy đó không phải là vật gì mà là một người nằm cuộn tròn không nhúc nhích.

Thoạt tiên chàng chưa tin vào mắt mình vì nghĩ rằng giữa hoang sơn trong lúc mưa gió sấm sét thế này làm sao có người ngủ say không dậy?

Nhưng nhìn kỹ lại xác thực đó là một lão nhân tóc vàng hoe rối bù, y phục bẩn thỉu nằm yên như chết.

Chẳng lẽ đó là một tử thi?

Nhưng xem thần sắc thì không giống.

Hay là lão nhân đang hấp hối?

Thấy đây quả là quái sự Lâm Đoàn Nghĩa ngập ngừng một lúc rồi cúi xuống định kiểm tra xem lão nhân còn sống hay đã chết.

Nào ngờ chàng vừa cúi xuống thì chợt cảm thấy từ lão nhân phát ra một đạo cương khí cực mạnh, không sao trụ được bật lùi ba bước.

Trong lòng vô cùng kinh hãi chàng nhìn lại thì thấy lão nhân vẫn nằm bất động không hề có vẻ gì là người còn sống cả.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt thấy lạnh sống lưng.

Mấy năm qua chàng gặp không ít cao thủ nhưng nằm bất động từ thân thể phát ra một luồng cương khí mạnh thế này, quả là điều chưa nghe nói đến.

Nếu đối phương là kẻ địch lúc ấy muốn giết chàng thì dễ như trở bàn tay.

Lâm Đoàn Nghĩa sực tỉnh ngộ vội tiến lên hai bước quỳ xuống giập đầu nói:

- Vãn bối có mắt không trông nên không nhận ra cao nhân, xin tiền bối mở lượng hải hà tha tội.

Lão nhân nằm như chết bỗng tung người ngồi dậy trừng mắt quát:

- Lão nhân gia vốn đang gặp vận khổ, lúc lâm tử muốn được an nhàn nên tìm đến hoang sơn nằm chờ chết thế mà còn có kẻ tới quấy rầy. Không cút mau cho khuất mắt còn chờ lão nhân gia đánh chết hay sao?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói sững sốt đứng lên.

Đoán rằng đối phương chỉ thử mình chàng chấp tay hành một lễ nói:

- Vãn bối quả tình không muốn quấy rầy lão nhân gia chẳng qua vì trời mưa...

Lão nhân lẩm bẩm:

- Thực là đồ đáng ghét, Phương lão quái đã tạo ra một đệ tử như ngươi chỉ là đồ bỏ.

Lão nhìn ra cửa động lẩm bẩm một mình nhưng tựa hồ nói cho Lâm Đoàn Nghĩa nghe:

- Làm sao mà hôm nay lẩm kẻ tới Thạch động này thế không biết. Bọn này xem ra thân thủ chẳng tầm thường đâu.

Dứt lời búng mình một cái biến mất.

Lâm Đoàn Nghĩa càng sững sốt.

Chàng vẫn nhìn lão nhân không rời mắt, không thấy lão nhân có bất kỳ cử động nào thế mà người lướt đi như làn khói biến mất phương nào cũng không kịp nhận ra nữa.

Chẳng lẽ đó là khinh công.

Trong thiên hạ ngoài phép đặng vận giá vũ của Tôn Ngộ Không ra làm gì có thân pháp nào thần kỳ như vậy?

Lâm Đoàn Nghĩa đứng ngây ra một lúc mới trấn tĩnh lại.

Gặp kỳ nhân là đã có kỳ duyên làm sao bỏ qua cơ hội được?

Chàng liền đi quanh tìm kiếm.

Thạch động không lớn chỉ sâu vào bốn năm trượng đã tận đầu. Cuối động có một ngách nhỏ tối om không biết thông đến tận đâu?

Trừ ngách đó ra không còn nơi nào khác có thể ẩn thân được nữa, nhưng ngách nhỏ chỉ chùng một thước người không thể chui vào được.

Vậy lão nhân biến đi đâu?

Nghe lão nhân nói lại có người sáp vào động nhưng bên ngoài chỉ có tiếng mưa gió ào ào, mãi đến bây giờ mới nghe tiếng bước chân.

Lâm Đoàn Nghĩa liền thi triển thủ pháp 'thúc cân dịch cốt' chui vào.

Miệng ngách tuy nhỏ nhưng chui vào sâu ba trượng thì mở rộng ra có thể đứng thẳng được, nhưng tối tăm và rất lạnh.

Chợt nghe ngoài động vang lên giọng nói:

- Đại sư bá, hai tên nhi nữ và nhi tử của Phương lão quái thật lợi hại. Đến cả hai cao thủ của Thập Tam Tôn chúng ta là Đổng Công Nhượng và Vi Công Bình mà không thắng nổi, may nhờ sư bá đến kịp nếu không chỉ sợ...

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói Thập Tam Tôn chúng ta liền lùi lại ẩn mình lắng nghe.

Tiếng người khác trả lời:

- Khuông Thời, người sợ rằng không thực hiện được mục đích bá chủ võ lâm hay sao?
- Tiểu điệt đâu dám không tin vào đại sư bá nhưng Đổng Công Nhượng và Vi Công Bình là niềm hoài vọng của bốn môn, nay võ công tăng tiến rất nhiều nhưng chỉ giữ được bình thủ với Lâm Đoàn Nghĩa mà còn kém Phương gia huynh muội. Bọn tiểu điệt thì đều cao tuổi cả rồi chỉ e khó chờ được ngày đó...

Lão nhân đáp:

- Lúc đầu chính Long Tự Thập Tam Tôn cũng biết muốn trở thành bá chủ võ lâm không phải là việc dễ dàng, đặc biệt là lúc Phương Bất Bình còn ở Trung Nguyên. May sau đó Băng

Nguyên Ngũ Tử và Tuyết Phong Tam Lão thi hành độc kế làm hấn giao phối với con mình, bị mọi người phỉ nhổ là giống bại hoại võ lâm không còn mặt mũi nào xuất hiện trên giang hồ nữa buộc phải quy ẩn, sư phụ nhân cơ hội đó mà hành động ngầm tiêu diệt những nhân vật lợi hại nhất của các phái, không ngờ nay hấn cho nhi tử nhi nữ và đồ đệ can thiệp vào. Tuy nhiên phụ thê hấn nhất định không dám lộ diện nên việc chúng ta vẫn còn hy vọng, còn hai tiểu tử Đồng Công Lương và Vi Công Bình bây giờ võ nghệ đã cao hơn các người nhưng còn công lực chưa đủ hoả hầu, nếu có được nội đan của 'thiên tải thần độc' để phục dụng thì công lực sẽ tăng gấp hai lần, còn sợ gì bọn kia nữa?

Người được lão nhân gọi là Khuông Thời nghe xong cả mừng hỏi:

- Sư bá có biết ở đâu có loại 'thiên tải thần độc' đó không?

- Ta biết ở Vô Lượng Sơn có một con Thần Độc này nhưng để lấy được nội đan của nó đã bỏ mạng rất nhiều cao thủ, cuối cùng một người thần phục được 'thiên tải thần độc'...

- Ai vậy?

- Hàn Thiết Lão Nhân.

Khuông Thời hỏi:

- Đại sư bá, nghe nói 'thiên tải thần độc' rất lợi hại rốt cuộc nó là loại thú gì vậy?

Nó là một con khỉ độc vì sống lâu năm đã thành tinh, toàn thân rắn như thép. Nội đan của nó kịch động vì thế muốn lấy được không phải dễ dàng.

- Đại sư bá có biết cách phục dụng loại độc dược đó không?

Lão nhân cười đáp:

- Nếu ta không biết cách phục dụng thực hiện sao được gọi là Đọa Mệnh Thần Y?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe lão tự xưng là Đọa Mệnh Thần Y chợt nhớ khi còn theo học nghệ Phục Ma kiếm khách từng nghe sư phụ nói rằng mấy chục năm trước có một nhân vật rất lợi hại nửa tà nửa chánh, y thuật được coi là đệ nhất thiên hạ hiệu xưng Đọa Mệnh Thần Y.

Lão quái vật đó xưng mệnh như vậy vì cứ chữa lành bệnh cho một người tất phải làm cho một người khác tàn phế.

Nhiều năm nay không nghe ai nhắc đến nhân vật đó nữa, đâu ngờ trở thành lão đại của Long Tự Thập Tam Tôn.

Lại nghe Đọa Mệnh Thần Y nói tiếp:

- Nhiệt độ của Thiên Tải Thần Độc tuy có thể giết người trong nháy mắt nhưng nếu có cách trừ độc mà phục dụng thì công lực sẽ tăng rất nhiều.

Khuông Thời nói:

- Nếu vậy phải tìm cách hạ thủ ngay...

Đoạt Mệnh Thần Y chợt nói:

- Không được.

Khuông Thời ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

- Vì cứ để cho Thiên Tải Thần Độc dùng nhiệt độ của mình tiêu diệt thêm một số cao thủ nữa cho giảm bớt độc chất, sau đó mới hạ thủ lấy nội đan, vừa lấy thì lập tức cho Đồng nhi và Bình nhi uống vào ngay. Nhưng nội đan chỉ có một mà uống nguyên thì mới có tác dụng vì thế trong hai người thì ai lấy được trước thì có duyên...

Khuông Thời hỏi:

- Đại sư bá, Hàn Thiết Lão Nhân có lợi hại bằng Phương lão quái vật không?

Đoạt Mệnh Thần Y đáp:

- Hai người này võ công ngang nhau có quan hệ khá thân thiết, nếu Hàn Thiết Lão Quái biết chúng ta giả mạo hấn thảo túng người trong võ lâm để hai tên này liên kết với nhau thì Long Tự Thập Tam Tôn đừng mong tồn tại.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Lúc ở Bạch Cầu Cương sư huynh chửi rủa Hàn Thiết Lão Nhân chùng như lão này với sư phụ trước đây có xung đột, sao lão Đoạt Mệnh Thần Y lại bảo hai người có tình thân hữu? Theo lời hai tên này thì chắc chắn Hàn Thiết Lão Nhân hôm đó cũng là giả...

Chợt nghe Đoạt Mệnh Thần Y quát lên:

- Kê nào lên lút ở đây thế?

Tiếng một người lạ trả lời:

- Hô hô lão phu ngao du ngũ nhạc vô tình bắt được một con Thiên Tải Thần Độc gửi cho Hàn Thiết Lão Nhân không ngờ vì thế mà lão độc vật nguời sinh tâm hại hấn.

Đoạt Mệnh Thần Y hỏi:

- Lão thất phu nguời có phải là Ngũ Nhạc Thần Hành không?

Tiếng cười nghe xa dần.

Bấy giờ mới nghe Khuông Thời hỏi:

- Đại sư bá, chẳng lẽ hẳn là Ngũ Nhạc Thần Hành thật?

Đoạt Mệnh Thần Y thở dài nói:

- Không phải hẳn thì còn ai nữa? Khinh công của lão quái vật đó xứng là đệ nhất thiên hạ, cứ nghe tiếng cười thì biết bây giờ đã xa mấy dặm rồi. Chỉ hận chúng ta vào mà không để ý cẩn thận không biết hẳn ẩn vào trong này lúc nào?

Lâm Đoàn Nghĩa kinh dị nghĩ thầm:

- Vị Ngũ Nhạc Thần Hành đó thật lợi hại, rõ ràng mình vừa kiểm tra khắp động mà không có ai như thế lão chỉ vào trước hai tặc nhân đó chốc lát thôi, làm sao mà mình không nghe chút âm thanh nào cả?

Lại nghe Đoạt Mệnh Thần Y nói:

- Bây giờ hẳn nghe hết bí mật của chúng ta rồi, người hãy lập tức về báo với các đồng môn tới Vô Lượng Sơn đoạt bảo. Đứng đờm rằm chúng ta sẽ hành sự.

Khuông Thời nói:

- Bây giờ lão quái vật đó đã biết bí mật này nhất định sẽ có không ít cao thủ võ lâm tới Vô Lượng Sơn...

Đoạt Mệnh Thần Y ngắt lời:

- Việc đó không sao, càng nhiều cao thủ tới đó càng tốt.

- Diệt nhi không hiểu...

Tới đó Lâm Đoàn Nghĩa chợt nghe quái lão nhân vào động trước tiên dùng công phu truyền âm nhập mật nói vào tai mình:

- Người không phải là đối thủ của chúng đâu, nếu còn muốn sống thì hãy ở yên đây đừng vọng động.

Liền đó một nhân ảnh lướt qua người chàng biến đi như một làn khói ra ngoài ngạch động.

Lát sau nghe giọng lão càu nhàu:

- Hôm nay ta ngủ một chút mà chẳng yên hết tên này đến tên khác quấy rầy... các người có chịu cú đi không?

Đoạt Mệnh Thần Y và Khuông Thời giạt mình ngược nhìn lên thấy một lão nhân nằm lơ lửng giữa trần động, người lắc lư như chao võng.

Đoạt Mệnh Thần Y thấy vậy thất kinh vội chấp tay hỏi:

- Các hạ là ai? Sao đùa giỡn chúng tôi như vậy?

Lão nhân kia nói:

- Muốn ngủ một giấc mà chẳng được, lão phu đi tìm một nơi khác yên tĩnh hơn thôi.

Dứt lời lướt ra khỏi động.

Đoạt Mệnh Thần Y thấy võ công của người kia đã đạt tới mức xuất thần nhập hoá, biết mình không phải là đối thủ nên chỉ đành thở dài nhìn theo.

Khuông Thời hỏi:

- Đại sư bá, chẳng lẽ hẳn là Phương lão quái?

- Không cần hỏi chúng ta đi thôi.

Chờ bên ngoài lặng dần Lâm Đoàn Nghĩa mới chui ra khỏi ngạch động.

Lúc này không biết tìm Phương gia huynh muội ở đâu, chàng nhớ rằng Phương Thông có ước với Hàn Thiết Lão Nhân tới Vô Lượng Sơn, hơn nữa sau khi biết bí mật về Thiên Tải Thần Độc chàng cũng muốn đến đó xem tình hình, tự nhủ:

- Nếu bọn Đồng Công Lượng và Vi Công Bình mà lấy được nội đan của Thiên Tải Thần Độc thì sẽ trở thành võ lâm đệ nhất cao thủ còn ai đối địch nổi với Long Tụ Thập Tam Tôn nữa? Cho dù mình không hy vọng lấy được cũng quyết ngăn cản không để chúng đắc thủ.

Chàng liền quyết định đến Vô Lượng Sơn.

- o O o -